

tokom. Kar ji je ostalo, podelila je ubožcem, z drugim delom še danes podpira nesrečnike. Prav jaz sem priča temu, zakaj mēni, ki sem jo nekđaj rešil iz mórja, ki sem ji bil vedno udan prijatelj, velévala je pogostoma, naj delim dobrote, kadar se sáma ni hotela pokazati. In jaz sem po nje želji molčal do sedaj. Rekala je: „Bog vidi, zaradi človeške hvale ne storim ničesar.“

Takó je, in sedaj veste, zakaj se Mara niti ne smeje niti ne joče! In ko pridete domóv, pripovedujte o „kamenitem srci“, samó ne pozabite, da je — dragocen kamen!« —

Mara že davno počiva na grobišči pod cipresami, katerih temni vrhovi gledajo na svetlo morje. Ali še dandanes se vidi nad potokom zidovje Marine hišice, prepreženo z gostim bršljanom. — »Hišo do brodejne žene« jo nazivajo.

Nasprotno.

Vprašaj osivélíh móz:
Kaj človeško je življenje?
Vsi jednako porekó:
Žalost bridka in mučenje.

Jaz pa pravim, ne takó:
Kaj prijetno je živeti,
Dokler pómlad in mladóst
In ljubezen je na sveti!

Knežan.

Tvoja slika.

Če res ostavljaš našo vas,
Děj, sliko vzemi to s seboj:
Ko drugih déklic vidiš kras,
Spominjaj te na základ tvoj!«

Ne skrbi mi, planínka, ne,
Da tuji me premóti svet:
Tam res več krasnih róž cvetè,
A lepši je domači cvet!

Rad vzamem sliko tvojo to,
Saj drag je mēni talisman,
A poleg v srce mi živó
Tvoj vtisnjen je obraz cvetán!

Bátog.

